

Jeg mener, at der er næppe nogen Grund til, at et saadant Overskud skal gaa ind i Statskassen og forøge dens Beholdning, og der vil altsaa ikke for mit Vedkommende være Noget i Veien for at træffe Bestemmelser om det Overskud, som fremkommer, hvis Beregningen ikke holder Stik, men Lovforslaget tvertimod indbringer Mere. Men iøvrigt kan jeg ikke tro Andet, end at Loven virkelig vil øve den Virkning at formindste Forbruget, og forsaavidt har jeg ganske kunnet slutte mig til de Forudsætninger, som i saa Henseende ere udtalte i Motiverne til Regeringens Forslag. Spørgsmaalet er nu, hvorledes det Overskud, som under alle Omstændigheder kan ventes at komme ind, skal anvendes, og der er jo en temmelig haabløs Menighed om den Anvendelse, som henholdsvis Flertallet og Mindretallet har foreslaaet. Vi have sluttet os til Regeringens Forslag om Anvendelsen af Halvdelen til Bedste for Kommunerne, og vi have i saa Henseende givet vore Grunde i Motiverne. Det ærede Mindretal indrømmer, at Kommunerne virkelig ere bebyrdede og trænge til en Lettelse for Afgifter. Kommunerne ere saa uheldig stillede, at de skulle leve af direkte Afgifter, medens Staten faar alle de indirekte. Det vil vist være en heldig Vending, om Kommunerne kunde faae Andel i disse indirekte Afgifter, ogsaa fordi disse have den store Fordel, at de ere vøgende og derfor kunne være meget heldige for Kommunerne. Naar det ærede Mindretal henviser til, at vi skulle lette Kommunerne, ved at lade Statskassen overtage Byrder, der hidtil have været kommunale, saa er det ikke en Tanke, som er ny. Tvertimod, Regeringen har praktiseret den ved at lade Staten overtage Udgifterne til Sindsygeanstalterne og ved at stille Forslag om Overtagelse af Udgifter til Politivæsen, som imidlertid de Herrer, der høre til den ærede Opposition, endnu ikke have kunnet slutte sig til. Forsaavidt er det altsaa en Vel, som Regeringen og Flertallet have været inde paa. Men denne Fremgangsmaade er ikke tilstrækkelig; en Lettelse vil ikke i fornødent Maal kunne tilveiebringes ad den Vel, og derfor have vi sluttet os til Tanken om en hverligere Lettelse gennem Kommunerne's Delagtighed i denne Afgift. Naar vi ere gaaede med dertil, er det ogsaa som fremhævet, fordi der er en vis Rimelighed i, at Kommunerne, som i Særdeleshed lide under Følgerne af den overdrevne Nydelse af Alkohol, ogsaa gennem denne Afgift faae en Erstatning. Det har dog ogsaa sin Betydning, at man ikke kan læse nogen Afhandling om Fattigvæsen, Fængselsvæsen,

Sindsygevæsen, ulykkelige Egtefæder, uden at man allevegne vil se, at det er Nydelsen af Alkohol, som har en saa sørgelig Virkning i disse Forhold, og det er jo gennem Alkoholen, at Kommunerne særlig trykkes af Fattigaafgiften. Derfor har det forekommet os, at naar Alkohol er en af Hovedaarsagerne til de mange Byrder, der hvile paa Kommunerne, saa er det berettiget, at disse faae en Erstatning ved, at de Afgifter, som skulle svares af Alkoholen, tildels tilfalde Kommunerne. Dette er et Synspunkt, som vi have tilladt os at fremsætte, og som vi ikke have set nogetsteds gjendrevet, at naar Nydelsen af Alkohol i saa høi Grad bidrager til den tyngende Fattigbyrde for Kommunerne, saa er det ogsaa rimeligt, at Kommunerne derigennem faae Lettelse for de Byrder, der paalægges dem. Men dette er det, som Mindretallet mener ikke kan forsvares, fordi det er uretsfærdigt, fordi det vilde være at beskaffe de mindre Velhavende til Bedste for de mere Velstaaende. Men naar jeg vender mig mod Mindretallets Forslag om Anvendelsen, saa er jeg bange for, at Mindretallet i høi Grad vil paadrage sig Bebrejdelser for ikke at fyldestgjøre Retfærdigheden, thi den Anvendelse, som Mindretallet foreslaar, vil i betænkelig Grad lide af den Skavank just at lette Afgiften for de mere Velhavende, idet de, som have bedre Skatteevne, lettes i højere Grad end de, der ere mindre velhavende, hvilke sidste Mindretallet giver sig Udseende af — og jeg tvivler ikke om, ogsaa har til Hensigt — at lette. Den Anvendelse, som Mindretallet foreslaar, er den, at Overskudet udelukkende skal benyttes til at ophæve eller formindste Tolben paa almindelige Forbrugsartikler, man mener at faae en retfærdigere Anvendelse, naar man anvender Overskudet til Lettelse i de nuværende indirekte Skatter, dels ved Ophævelser og dels ved Nedfattelser af Tolben paa Nærings- og Forbrugsartikler. Men naar man vil undersøge, hvorledes disse Toldafgifter hvile paa Befolkningen, og i hvilket Forhold de svares af de forskellige Samfundslag og Samfundsklasser, vil det vise sig, at Statistikkens Autoriteter paa dette Punkt fastholde, at Tolben helt igennem, paa alle Samfundets Lag hviler nogenlunde ligelig i Forhold til Nettoindtægten. I „Danmarks Statistikk“ har Professor Falbe Hansen paavist dette, og jeg tror, at en mere omfattende og indgaaende Prøvelse end den, jeg har kunnet anstille, vil komme til det samme Resultat, at Tolben opad gennem alle Samfundslag hviler nogenlunde ligelig i Forhold til Nettoindtægten. Særlig med Hensyn til en Artikel, som har været meget drøftet under den